

= ՍԻՌԱ =

Լ. ՏՈՐԻ - ՆՈՐ ՇՐՋԱՆ

1963

◀ ՑՈՒՑԱՐ ▶

Թիւ 1

ԱՄԵՆ. Ս. ՊԱՏՐԻԱՐք ՀՕՐ ԾՆՆԴԵԱՆ ՊԱՏԳԱՄԸ ԲԵԹՂԵՀԵՄԻՄ ՍՈՒՐԲ ԱՅՐԵՆ

ԺՈՂՈՎՐԴԻ ՀԱՅՈՑ ՈՐ Ի ՑՈՐԴԱՆԵԱՆ ԵՒ Ի ՍՓԻՒԹՈ ԱՇԽԱԲՀՔ

Եերդեհեմի այս Ս. Այրէն, յանուն Հայաստանեաց Եկեղեցւոյ եւ Սրբոց Յակոբեանց ուխտանուեր Միաբանութեան, նորէն նեզի կը փոխանցեմ, ժողովուրդ Հայոց, Քրիստոսի Սուրբ Շնորհեան և սիրոյ ու խաղաղութեան ժաղցր աւետիսը:

Վասահ ենի թէ մեր պատմութեան և խղճմանի ակօսներէն հոսու այս օրհնութեան ձայնին մէջ, ամէն Հայ պիտի զգայ մաս մը իր հոգիէն, նման այն ախոռեալին որ կը սարսայ երբ կը լու իր հեռաւուր Հայրենիքին մէկ երզը, ոլորակուած իր ժողովուրդի և պատմութեան սրէն:

Նորէն կը հնչեն զանգակները Եերդեհեմի, արախուրենուրդ այս զիշերուան մէջ, խոր ու քրքուն, մեր անդոնին ու յոյսերուն խառնելով իրենց ժաղցր ու աներելքային մելեղին: Անոնց ձայնը արեւոս նամբայ մը ինչպէս, կ'երկարի ժամանակին և միտերու վլուզումներու մէջէն, դէպի ամրոցը նոր ու զալիք խոսումներու:

Զանգակներ Եերդեհեմի, ձեր ձայնը, տեսիլքը, երկնարոխ երազը և երկիխազաւամեայ խորհուրդը իմաստութիւնն է մեր պապերուն, և նամբան անկրուուս մեր հաւատին և յոյսերուն: Կը հնչէք նորէն, նառագայր առ նառագայր, այս խորհրդաւոր և սուրբ զիշերուան մէջէն, մեր անդոնին ու խոռվին վրայ բանալով ասուեր միտքարութեան:

Շնորհը սրտառոչ և զեղեցիկ դրուագ մը չէ միայն, այլ սիհզը նոր կարգի մը մարդկային կեանին մէջ: Ասուածայայտնութեան խորհուրդը քեւաւոր վերելքով կը հանէ զմեզ երկրէն դէպի երկինք, նանդիսաւու ընելու մարմնով երեւող Ասոււծոյ զօրութեանը, որ յարիսենական է: Արդարութիւն, նումարտութիւն, ազատութիւն և ուշ այլեւս լոկ բառեր չեն, այլ շարժուն և զործօն զօրութիւններ: Մարդը կրնայ մնալ նոյնի կառէ կանքը, նողազանգուած իրականութեամբ, քուառութեամբ և վեսով առի, բայց յոյսին բերեանովը յաւէ ռողափայլ:

8

Ե՞նչ խոր եւ սուրբ յովգերով պէտք է բարախօած թլայ նայ ներենչուած եւրբողին սիրը, երբ նոսիւներուն երգակից նրեսակներու փառաբանութեան խառնելով իր յափշտակուած սրտին աւաջը, Աստուածայայտնութեան նրաշալի դէպի յիշատակին, կը զօչէր մասաբանչութեամբ. «Խորհուրդ մեծ եւ սբանչելի որ յայս աւուր յայտնեցաւ, հովիսն երգեն ընդ նրեսակս, ան աւետիս աւշարհի»:

Եերդենեմի մտուրին նով, ի լուր նրեսակներու երգին, մենք, ինչպէս մեզ կանչող սերունդները, կը նային նեռուն, բացուղ ժամանակի խոստումներուն ու տակաւ կը միացնէ մարդոց սրտերն ու կիանիք եղբայրութեան ոսկի թերով, ստեղծելով երազուած ընկերութիւնը մարդոց, որուն երազը միշ ներկայ է ու պայծառ իւրաքանչյուր սերունդի հոգիին մէջ ու մտին առջեւ: Եւ այդ երազը չէ մեռած ու չի մեռնիր: Ան երբեմն փայլատակում մրճ է երկնիտն մեզ, երբեմն լոյս մը՝ զիշերուան խորը, ժամ մը՝ յաւիտենականուրին յիշեցնող, խօս մը՝ գժոխնները սարուացնող, ժպիտ մը՝ քուառութիւնները ամոխող:

Ե՞նչ փոյք զառանցանիք մարդերու, շառաչինը կործանումներու, պատամունիք ուժին եւ մամոնային. Եր սիեզերական սէրը, ցանուած այս աւշարհի վրայ եւ մարդոց նրգիններուն մէջ, կ'անի ու կը մեծնայ, ըլլալու նոկայ ծառը եղբայրութեան, իր նիւդերուն ներին առնելու ամբողջ մարդկութիւնը, համաձայն եր պատզամին:

Մեզի հետ եղիք այս զիշեր, ո՞վ իմ ցեղիս հաւատանոր զառակնիւր, մեր նախնեաց բոլորապին հաւատելով ու սրսով, անզամ մը ես խոնումնելու մանկացեալ Փրկչի մտուրին առջեւ եւ Անոր ձօնիկու մեր զզացումներուն լոյսն ու խունելը: Վասնիքի ինչ որ զին կը մնայ մեզի ազնիս, սուրբ եւ յաւերժական, անկողոպտելի ժամանկութիւնն է մեր հաւատին: Ինչ որ կիանիք մէջ մեզի կ'ընէ, վայրկեանի մը համար նոյնիսկ, զիտակից բրիտ, կայլակն է անբաւութեան խորհուրդէն ինկած մեր հոգիին:

Ժողովուրդ Հայոց, Ա. Ծննդեան Այրէն մեզի եկող սրբազան ձայներու ընդմէջէն, շարունակէ հաւատալ այս նրաշալի խորհուրդին ու Եերդենեմինն է. ոու մոայլ բայց արեւոս դարերուն, ոու երէկուան եւ վաղուան:

Մեր Տիրոջ Ա. Ծննդեան այս բարեպատեն առիթով, մեր խորին երախասագիտութիւնն ու անկեղծ հաւատարմութեան զգացումները մեր սիրելի Թագաւոր Հիւսէյն Առաջինին, ինչպէս նաև իրմով զիտաւորուած Ցորդանանի վարիչներուն: Տէրը բռո միշ անսասան պանէ Հաշիմական զահը, եւ անոր անզուզական զահակալին շնորհէ, անփորձ, երջանիկ եւ արդիւնաւաս տարիներ, իրազործել կարենալու իր ժողովուրդին արդար ակնկալութիւնները. Ամէն: